

beli táj egy valóságos természetdarab mása, és a folytatás igazolja is, hogy így van: *minden évben újra teljesedtek / teremtek jégzrzdásat férgeset / szédülve a szélben / megejtitek a szédítőt / elfelejtett szilvaág almaág / elvadultan is strázsák.* Úgy esett, hogy egyszer Füreden, kis nyaralónkban, meglátogattak Rábáék. S mi visszaadtuk a vizitet, elmentünk hozzájuk, egy csakugyan elvadult almáskertbe, és egyszerre úgy éreztem, hogy, bármilyen meglepő is, Gyurka zavartalanul otthon van ebben a közegben. Megtudtam azt is, hogy valahol Budán, talán a Hűvösvölgyben van egy kis kertje, háza. Honnan volt benne ez az el- vagy visszavágyódás? Elvontságra hajló költészetében felfedeztem a *tenyészet lélegző tengerét.* Egy rádiós beszélgetésünkben, kérdésemre, ezt válaszolta: *Hét esztendeig nem tudtam verset írni, ez 49 és 56 között volt... Közben az évek is teltek, és az emberrel is történt egy s más... sokkal közelebb került a természethez, a tenyészet világához, mint korábban. Abból, amit mondtál, különösen lényegesnek érzem azt a megfogalmazásodat, hogy a tárgyakban kihívást érzek. A tárgyak elsősorban a természet tárgyai az én szememben, és valóban igazad van, konkrétabbak, érzékletesebbek... csakhamar átnőnek egy jelentésbe... közvetlenebbül szólnak hozzám.* Rába György lírájának több, többé-kevésbé elkülöníthető szakasza van, egy-egy tömbnek más-más a természete. Dehogyan akarom, a magam ízlése, szeszélye szerint, se korai, mondjuk, intellektuális, se késői, olykor leplezetlenül önéletrajzi, olykor prózai-novellisztikus, olykor ráolvasásszerű, mágikus színezésű verseit az én szemléletemhez igazítani. De azt gondolom, lírája és lényé hátsó tartományaiban ott van a fogható világ, s egy-egy részletével, hol többé, hol kevésbé, mondhatni, test szerint is meg-megjelenik egyébként, ilyen értelemben, inkább anyagtalan lírájában.

Balla Zsófia

BÚCSÚ NÉLKÜL

Rába György emlékére

Kirepültek az angyalok
 otthagyták a testet magára
 Ki vagyok mikor nem vagyok
 Ma fölszálltak a nappalok
 Tumultusban várt változásból
 az új rend ködképe közül
 elment a vékony író férfi
 felöltötték égi szagok
 A horzsolt város sem halott
 Néz egy ágyból kiált felül
 Merő tekintetét felejtem
 Jóságon a pontosat érti
 szemérmes dühe füstöl égig
 ahogy magasan száll fölöttem
 és józan ámulata földet ér